

ZƏRİF ÜRƏKLI MƏĞRUR QADIN

Ölüm hücumu keçdi,
Necə qəflət hücumdu?!
Gözlərə işıq verən
Niyə gözünü yumdu?

Zərif ürəkliydi
O məğrur qadın
O, aziz qızını el əzizlədi.
O, igid Nüşabə,
O, Burla xatın
Xalqını işığa, nura səslədi.

Aşəqli baxışlar bəzədi ömrü,
Sanki bir dünyalıq
Oldu təbassüm.
Torpaqdan çiçək tək,
Bitməkdən ötrü
Elə bil gözlərdə soldu təbassüm.

Baxdı Azərbaycan,
üzündə kədər,
Elə sızladı ki, qəlbinin başı...
Bulud göndərdi ki,
Doğma üfüqlər
Yağışa çevrilsin gözünün yaşı.

Cökdü çiyinlərə
Ağır-ağır dərd,
Vida ümmanının sahillərində.

Necə min insana
ata olan ər
Sanki yetim qaldı yer üzərində.

Məhəbbət üstündə
ucalır cahən,
Sədaqət yolları
İlk kəlikəşandır.
Qəhrəman oğulla qoşa adlayan
Özü də ən böyük bir qəhrəmandır!
Doğma el,
Doğma yurd
onu gözlədi,
Osa ürəklərdə susmaz səs oldu.
Vəfasız yer onu
udmaq istədi,
Vəfa günəşi tək
O, sönməz oldu!

Çıxsin duyğularım tanış yollara,
Dillənsin intizar ürəklər kimi,
Qoy bu misralarım
təza məzarə
Səpilsin gecikmiş çiçəklər kimi.

Nəbi Xəzri

16-17 aprel 1985-ci il